

MARCI LYN CURTIS

KARANLIĞIN ŞARKISI

Çeviren
Merve Solmaz

Buketlere bayıldığım söylenemez. Çiçeklerle ilgili bir sıkıntım yok ama bir kere topraktan koparılıp demet hâline geldiler mi can sıkıcı olduklarını düşünüyorum. Belki bir nebze de tüyler ürpertici. Başka hiçbir şey bir çiçek aranjmanı gibi, *Lütfen bu uzun ve yavaş ölümüne hayranlık besle*, diyemez. Geriye dönüp baktığımda Benjamin Milton'la ilk buluşmamızda bir buketin yanında dikiyor olmasının belki de bir işaret olduğunu fark ettim. Neticede altı aydır kördüm ve bu süre boyunca bir kez bile bir çiçek aranjmanına rast gelmemiştim.

Gözleri gören pek çok insan benim gibi tamamen kör olanların siyahlıktan başka hiçbir şey görmediğini düşünür. Ama aslında yanılıyorlar. Gördüğümüz şey siyah falan değil. Biz aslında hiçbir şey görmüyoruz. Esasında ben bir tırnak ne kadar görüyorsa o kadar görüyorum: Yani hiç. Siyah da değil. Gri de değil. Dolayısıyla, Bay Sturgis'in lobisinde oturduğumda buketin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek bir şey vardı, o şey karşımda duruyordu ve girerken ona çarpmıştım. İkincisi de buruş buruş yaşlı bir kadın gibi kokuyordu, o yüzden içinde gardenyalar olduğunu tahmin ettim.

Her zaman olduğu gibi lobidekiler beni yetişkin ya da ergen suçlularla bir tuttular. İsmi Cari, Staci ya da onlar gibi neşeli minik bir i'yle biten resepsiyonist nihayet bana seslenene kadar

yaklaşık otuz dakika bekledim. Gözetim memurum olan Bay Sturgis'i hiç görmemiştim. Kafamda garip bir şekilde uzun boylu, tel tel at kuyruğu saçlı, ayağına bir çift erkek terliği giymiş ve barışı simgeleyen soluk dövme bir adamdı. Ama büyükbabama göre tıknaz, kel ve paçaları bir miktar kısa pantolonlar giymek gibi iğrenç alışkanlıkları olan bir adamdı. Kör olmak böyle bir şeydi işte: İnsanları gerçekte nasıllarsa öyle görüyordunuz.

Ofisine girerken Bay Sturgis, "Selamlar Bayan Margaret," dedi.

"Maggie'yi kullanıyorum, unuttunuz mu?" dedim beceriksiz adımlarla her zamanki koltuğuma doğru yürüyüp bastonumu katlayarak çantama koyarken. Tam adım Margaret, üç yüz yaşında bir insana ait olduğunu düşüneceğiniz türden bir isimdi. Ya da İngiltere tahtı için sırada bekleyen birine.

"Pekâlâ. Margaret," diye devam etti ben ayağımla sabahtan beri aklıma takılmış olan Loose Cannons şarkısına göre ritim tutarken. Kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordum. "Bayan Olive zorunlu kamu hizmetinizi bitirdiğinizi söyledi. Onun deyişiyle," -boğazını temizledi- "*Margaret hiçbir şey yapmıyorken bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmek konusunda aşırı derecede kabiliyetli, zeki bir kadın.*"

Uzun bir sessizlik oldu. Muhtemelen yorum yapmamı bekliyordu ama bir şey demedim. Onun yerine şortumdaki hayali ip parçasını temizledim. Çok gülünçtü çünkü şortumda bir iplik olsa bile görmem imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra devam etti. "Okul nasıl?"

"Olağanüstü," dedim. Dün üçüncü sınıfın son günüydü. Ve evet, okul bugün muhteşemdi. Öğlene kadar uyuyup bol miktarda izci kız kurabiyesiyle karnımı doyurduktan sonra üç saatlik bir duş alıp gözetim ofisine doğru miskin miskin yola koyulmuşum.

"Notların konusunda endişeleniyor musun?" diye sordu Bay Sturgis kalemiyle önündeki kâğıtlara bir şeyler karalarken.

"Pek sayılmaz."

“Şu anki ortalaman kaç?” diye sordu kendi kendine gülerek. Birkaç ay önce sessiz bir anlaşmaya varmıştık. Müthiş derecede alaycıydım ve o da bunu eğlenceli buluyordu. Ayrıca Bay Sturgis’le konuşurken laf kalabalığı yapmamanın en iyi yolunun bu olduğunu çözmüştüm. Eğer bir kapı aralarsam hemen hücum ederek topluma katkıda bulunup kaderimi ya da her neyse onu düzeltmem için vaaz verecekti.

Omuzlarımı silktim. “İki nokta sıfır bilmem kaç.”

Birkaç ay önce dersinde küçük bir olaya sebep verdiğimden beri benden nefret eden edebiyat hocam olmasaydı iki nokta dört gibi bir şey olacaktı. Savunmamda görme engelliler ticaret okuluna ani transferimden mustarip olduğumu söylemiştim. Hem South Hampton Lisesi’nden ayrılmak istememiştim hem de ticaret bana göre değildi. Herkes üzerime titreyip sırtımı sıvazlıyor, her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Ama her şey iyi değildi. Dış dünyada mı? Daha önceleri var olduğunu bilmediğim kaldırım kenar taşlarına takılıp düşüyordum ve kâğıt on dolarla yirmi doları ayırt etmeyi imkânsız buluyordum. Bir daha asla bir futbol topuna vuramayacağımı idrak etmeye başlıyordum.

Ve sonunda herkes patladı. Okuldaki en kötü şey belki de edebiyat hocam Bay Huff’tı. Nefesi göbek deliği gibi kokuyor ve sanki-hepimiz-çok-yavaşmışız-gibi-kelimeleri-tek-tek söylüyordu. On yıl kadar önce testis kanserini yenmişti ve her gün sınıfta kanseri nasıl alt ettiğini, güçlüklerle nasıl başa çıktığını ve engellerin üstesinden nasıl geldiğini monoton bir sesle tekrar tekrar anlatıp duruyordu. Ve ben de anlamasını umarak yüksek sesle oflayıp puflayıp gözlerimi deviriyordum.

Ve bir gün ben yine aynı şeyleri yaparken birdenbire konuşarak beni şaşırttı. “Maggie? Bizimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?”

Daha sonra olanlar benim suçum değildi. Dürüst bir şekilde sorusunu cevaplıyordum. Daha kötüsünü de söyleyebilirdim. Çünkü daha kötüsünü düşünüyordum. “Aslında sizin taşaklarınızla bizim gözlerimiz hakkındaki korelasyonu kavrayamıyo-

rum,” diye açıkladım kolumla sınıfta her gün bu zırvayı dinlemek zorunda kalan benim gibi zavallı ve kör olan diğer serserileri göstererek.

Elbette cevabım sayesinde müdürün odasında bir koltuk kazanarak Bay Huff’ın taşakları hakkında düşündüklerimi ona da aktardım. Daha sonra ise, öğleden sonralarımı gözaltında geçirmeye başladım, Bay Huff kısık sesiyle benimle konuşarak bana hiçbir dayanağı olmayan berbat notlar veriyordu.

Bay Sturgis birdenbire konuşunca kendime geldim. “Annen nasıl?”

Kafamı hızla yukarı kaldırdım. “Niye ki? Sizi mi aradı?”

“Aramadı. Evde başın dertte mi?”

“Hayır.”

Tam bir gözetim memuru gibi biraz şüpheli, biraz kafası karışmış, biraz da öfkeli bir hâlde içini çekti. “Gelecek ay görüşürüz. Ayrıca, Margaret? Sen iyi bir çocuksun. Beladan uzak dur.”

Büyükbabam Keith geç kaldı. Tam saat dörtte beni Sturgis'in ofisinden alması gerekiyordu ama telefonumun saati az önce dört buçuğu göstermişti. Büyükbabamın bu yavaşlığı hiç şaşırtıcı değildi. Geç kalmak konusunda olağanüstü yetenekliydi. Bu da büyük ihtimalle gideceği yerlere kokunun yayılma hızının yarısı kadar bir hızla avare avare dolaşarak gitmesinden kaynaklanıyordu. Telefonumu karıştırıp acaba arasam da biraz acele mi ettirsem diye düşünüyordum ki Bay Sturgis'in mezar kadar sessiz bekleme odasının kapısı çınlayarak açıldı.

“Sonunda,” dedim ayağa fırlayarak ve katlayıp çantamın içine soktuğum bastonumu kullanmakla uğraşmadan uzun adımlarla kapıya doğru yürürken. Ve bir akıllının yere döküp temizlemeyi ihmal ettiği, ne olduğu belirsiz çok kaygan maddeyi anında fark ettim ama üstüne basmışım bile.

Evet, gizli tehlikeler var ve evet, ara sıra canıma okuyacaklar, diye düşünüp kabullenen onurlu kör bir kızın vakar ve zarafetiyle düştüğümü söylemek isterdim ama öyle olmadı. Yere çakıldığımda ağızımdan fırlayan altı harfli kelime o kadar yüksek ve kalın bir sesle çıktı ki ısıtıp kreplerin üzerine serpiştirebilirsiniz.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, etrafımda buketin pis kokusuyla yan yatıyordum. Sanki bırakıp gitmesine izin verirsem parçala-

nıp odaya dağılacakmış gibi kafamı sıkıca tuttum. O sırada bir çocuk sesi duydum, “Bu gördüğüm en muhteşem düşüştü.”

Tanrım, teşekkürler, demek istedim sadece. Ama başımı sert bir yere çarpmıştım ve düzgün çalışmıyordu. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Beynimde oradan oraya kayıyor, çıkışı bir türlü bulamıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu çocuk. Sesi pek endişeliymiş gibi değildi.

“On numarayım,” demeyi başardım bir dakika sonra güçbela. Sesim alay ediyor gibi değil de sanki lekelenmişim gibi çıktı.

Başımın sol tarafı zonkluyordu. Kulağıma parmağımı sokup salladım. Faydası olmadı. İnleyerek sırt üstü döndüm.

“Kalkmana yardım edeyim mi?” dedi.

Konuşmasında gözlerimi açmama neden olan bir şey vardı. Enerjik ve canlıydı, sanki ağzının içinde bir İspanyol müzik grubu gösteri yapıyordu. İşte o an başıma aldığım darbeden dolayı halüsinasyon gördüğümü fark ettim.

Çünkü onu gerçekten görebiliyordum. Bakteriyel menenjit, görüşümü çaldığından bu yana altı ay geçmişti, hiçbir şey görmeden geçen altı ay. Elbette gördüğüm şey sıradan bir halüsinasyondu ama işte *oradaydı*. Kafamı daha sık vurmalydım.

Küçük bir çocuk eğilmiş dikkatlice bana bakıyordu. Sekiz ya da dokuz yaşında olduğunu tahmin ettim ama daha önce hiç halüsinasyon görmemiştim. Bu yüzden halüsinasyon dönemi tahmin yeteneklerim biraz zayıf olabilirdi. Küçük, sarışın ve cılızdı, kendinden üç beden büyük sörf şortu ve yamuk bir beyzbol şapkası giymişti. Dişlek ağzıyla kocaman gülüyordu.

Doğrulup oturur pozisyona gelmeye çalışırken sağa sola sallandım. Beynim sultanmıştı ve korkunç baş ağrım vardı. “Sen,” diye başladım işaret parmağımı ona doğru sallayarak ama çocuk bana kaşlarını çattı. Düşüncemi tamamen yitirdim.

Çocuğun etrafına göz gezdirdim. Sadece onu görmüyordum. Etrafındaki çok sayıda ayağı da görüyordum. Sanki o soluk gri bir ampuldü ve şafakta ortaya çıkıp yumuşak bir ışık yayıyordu.

Hatta gerçek ışıktan daha çok ışık fikrini yaydığı söylenebilirdi. Ama bir şey görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bana projektör ışığı gibi geldi.

Yerde, çocuğun spor ayakkabılarının yanında buruşturulmuş bir Skitters paketi vardı. Kırmızı. Paket parlak kırmızıydı. Tanrım, kırmızıyı özlemiştim. Yanında, üstünde kocaman harflerle BENİ ISIR KAZINMIŞ parlak mavi bir sandalye vardı. Ve sandalyenin üstünde? Öğleden sonrası güneşinin yumuşacık ışınları uzanıyordu. Onun ötesindeki her şey bulanıktı, yavaşıca boşluğa doğru kayboluyorlardı.

Bir halüsinasyon için bile garipti.

Başımı kaldırıp çocuğa bakınca birdenbire kendini koltuk değnekleriyle desteklediğini fark ettim. Koltuk altlarınıza sıkıştırdıklarınızdan değildi, kollarınızın alt kısmına taktığınız kısa ve alüminyum olanlardandı. Tuhaf bir biçimde çocuğun gerçek bir parçası gibiydi – eğer burada değnekler olmadan duruyor olsaydı hayati bir şeyini yitirmiş gibi görünürdü, burnu, kulağı ya da onun gibi bir şeyini. Yarım ağızla bana gülümsüyordu. Yüzündeki ifade eğlenmekle gördüklerine inanamamak arasında gidip geliyordu. “Sarhoş musun?” diye sordu.

Şimdiye dek hiç halüsinasyon görmemiştim ama bunun biraz küstahça olduğundan oldukça emindim. Belki de hepsi öyleydi. “Sarhoş değilim,” dedim kızgın kızgın. “Küçük bir sarsıntı geçirdim ve bu da senin burada oluşunu açıklıyor.” Kolumu abartılı bir şekilde savurarak odayı işaret ettim.

Yanaklarını şişirip içini çekti. “Öyleyse esrarkeşsin. Çok yazarık.” Fısıldarcasına ekledi, “Güzel olanların hep bir kusuru oluyor.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Pardon?”

“Şey. Durum şu ki? Jessica Baylor’a tam anlamıyla âşıktım. Matematik dersinde yanımda oturuyordu. Çok *seksiydi*. Sanki saçları, gözleri, gülüşü, her şeyi ışıltı ışıltıydı. Ama sonra? Bana pastadan nefret ettiğini söyledi ve ben pastadan nefret edenlere tutucu derecede karşıyım. Sonra bir de Hannah vardı. Müzik gru-

bundan? *Memeleri* dehşetti. Olağanüstüydüler. Onları yalnızca düşünmek bile bir erkeğin devreleri yakması için yeterliydi...”

Bir kez göz kırptı. Sertti. Sanki görüntüyü zihninden silmek için gözkapaklarını kullanıyordu. “Hannah’yı da bir sincaba taş atarken yakaladım. Bir sincap, Tanrı aşkına. Hiç doğru değildi. Ve bugün, seni gördüğümde –*merhaba*– harika olduğunu düşündüm. O düşüş? Vay be! Yani gerçekten... vay be! Ama sonra esrarkeş olduğunu öğrendim işte.” Derin bir of çekti. “Trajik.”

Yuh. Kafamı çok sağlam çarpmış olmalıyım. “Esrarkeş değilim,” diye açıkladım ama neden kendimi küçük sapık bir hayalete karşı savunduğumdan emin değildim.

“Peki o zaman neden bana öyle dik dik bakıyorsun?” diye sordu. “İfadesiz bir surat ve şaşkın gözlerle?”

Dik dik bakmak mı? Şey, sanırım öyleydi. Manasız âdetlerin neden halüsinasyonlarda bile var olduğunu merak ettim. “Sana dik dik baktığımı bildiğine göre sen de bana dik dik bakıyor olmalısın,” dedim. Böyle mantıklı bir cümleye verecek karşılığı olmadığı belliydi.

Yüzündeki gülümseme yayılarak tüm yüzünü kapladı ve sonra, “Önce sen baktın, yani sen başlattın,” dedi. “Ben sadece senin bakışlarına dikkat eden masum bir görgü tanığıyım.”

İşaretparmağımla çeneme dokundum. İyi bir tartışma kadar zihni tazeleyen bir şey yoktu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kafamı toplamaya başladığımın ve esrarkeşlik teorisinde yanıldığının farkındaydı. “Aslında,” dedim, “seni ilk gördüğümde hani? Düşer düşmez? Sen zaten bana bakıyordun, yani başlatan sendin. Dolayısıyla benim bakışım sadece seninkinin bir yan ürünüydü.”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra daha da uzadı. Sonunda fısıldayarak konuştu. “Yeni kız arkadaşımı bulduğuma inanıyorum.”

Bir hanıma yakışmayacak bir kahkaha patlattım. Net bir şekilde halüsinasyon olduğuna ikna olmuşum. Peki ya insanlar? Onları unutmuşum.

Odada topuk sesi yankılandı. Arkamda bir yerden, resepsiyon-

nistin sesini duydum. “Bu da ne?.. Maggie? Neden yerde oturuyorsun? İyi misin?”

“Ah, çok iyiyim,” dedim gözlerimi çocuktan ayırmadan ağır ağır konuşarak. “Daha iyi olamazdım. Azıcık kaydım ve pek azıcık sayılmayacak bir şekilde düştüm. Yerde küçük kaygan bir şey vardı.”

Önce ceset kadar sessizdi ama sonra ciyak ciyak bağırmağa başladı. “Ah – hayır, hayır, hayır, hayır. Şimdi değil.”

Sorunu neydi bilmiyorum ama umursayamazdım. Şu anda, her nedense, hayat beni *seviyor* gibiydi.

“Benjamin Milton,” diye bağırđı resepsiyonist, “zavallı kızla flört etmeyi kes. Senden çok büyük olduğunu görmüyor musun?”

Çocuk derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi. İşaret parmağını havaya kaldırdı. “Flört etmiyorum, aslında. Çok seksi bir erkeğim, ne yapayım...”

Resepsiyonist cümlesini bitirmesine izin vermeden kesti, kelimeler ağızından o kadar hızlı dökülüyordu ki ne dediğini zor anlıyorum: “Pardon, Ben ama gitmek zorundayım çünkü aşırı geç kaldım ve oğlumu almak için sadece üç dakikam var yoksa kreş benden para isteyecek. Onlara daha fazla para veremem yoksa kiramı ödeyemem. Şimdi cici çocuk ol ve birisi gelip boynunu kırmadan önce o şeyi yerden temizle.” Arkamda bir yerden pis bir bezin uçup çocuğun omzuna düştüğünü görünce ürkerek geri çekildim. “Çok teşekkürler, gerçekten minnettarım!” Sesini yükselterek konuştu, “BAY STURGIS, BEN ÇIKIYORUM, YEĞENİNİZ BURADA VE KAPIYI KİLİTLEMİY UNUTMAYIN!” Sahte sarışın, incecik, orta yaşlı bir kadın yarı yürüyüp yarı koşarak zayıf görüş alanıma girdi. Ve sonra da gitti.

Birkaç dakika boyunca nefes almayı unuttum. Gözlerim önümde duran çocuğa döndü. İriyarı ve sert bir şeyle çarpışıp milyonlarca minik parçaya bölünmüşüm gibi hissettim. Gözlerimi kapatıp aklımın geri kalan kısmına mukayyet olmaya çalıştım. Yeniden açtığımda hâlâ oradaydı.

Birkaç saniye oturup bön bön çocuğa baktım. Koltuk değnekleriyle bana doğru dönüp kocaman sırttı, öndeki iri dişlerinin etini görebiliyordum. “Seni nasıl görebiliyorum?” diye sordum. Soruma cevap vermedi çünkü gerçekte sormamıştım. Kelimeleleri kafamın içinde evirip çevirdim ama sesli söylemek için fazla absürddüler. Kafamdaki yeni yumrunun üzerinde elimi gezdirip düşüşümün bir şeyleri ait oldukları yere gönderip göndermediğini merak ettim – beynimdeki bir çark GÖRME yazan dişliyi harekete geçirmiş olabilir miydi?

Bu mümkün müydü?

Yutkunup gözlerimi aşağıya indirdim. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum ama kesinlikle bu... *ben* değildim. Körlüğüm kendi varlığımdan şüpheye düşmeme neden olup beni hiçliğe doğru yok olduğuma inandırmıştı – bir insan hayaleti. Ellerim kemik beyazı, ince ve çelimsizdi. Sağ işaret parmağımda braille alfabetesini öğrenirken oluşmuş bir nasır vardı. Şu anki takıntımın göstergesi beyaz ve üzerinde gelmiş geçmiş tüm zamanların en iyi grubu, Loose Cannons’ın olduğu bir tişört giymiştim. Altımda da ailemin birkaç ay önce aldığı şort vardı. Şortun çok rahat ve eşsiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun neden olduğunu anlıyordum. Çok büyüktü ve tuhaf yerlerinden birbirine bağlanmıştı. Daha çok annemin giyeceği türden bir şeye benziyordu.

Ayak tırnaklarımda hâlâ Blue Bayou ojemden kalan lekeler vardı. Görebildiğim zamanlarda favorimdi. Sağ ayak bileğimin yan tarafında, sekizinci sınıfta ağaçtan sırt üstü düştüğümde oluşan yaranın izi vardı. Uzun süren birkaç dakika bakakaldım, sanki büyük bir ekranın karşısındaydım ve her kareye mucizeymişçesine bakıyordum.

Yuppi –yuppi– kesinlikle görebiliyordum.

Nihayet.

Ama nasıl?

Dönüp arkama baktım. Bir adım ötemi bulanık görebiliyordum ama ötesi hiçlikti. Bekleme odası yoktu. Sandalyeler yoktu. Hiç... hiçbir şey. Başımı geri çevirip fazla beyaz olmayan kolların üstüne dökülmüş, üzeri köpüklerle kaplı yeşil maddenin oluşturduğu ince birikintiye baktım. Fıstıklı dondurma olduğunu tahmin ettim. Kaymama neden olan şeyin bu olduğu açıktı. Fıstıklı dondurmayı pek sevmezdim –fıstıkların pürüzsüz ve kremalı bir şeyin üstünde yeri yoktu bana göre– ama şu an olanlara bakılırsa, bu akşam koca bir kutu fıstıklı dondurma yiyebilirdim.

Sahiden.

Çocuk, Ben, boğazını temizleyip Bay Sturgis'in ofisine doğru dönerek bağırdı, "KEVIN DAYI! Annem uğrayıp bu akşam yemeğe gelmek ister misin diye sormamı istedi ama anlaşılacak çok meşgulsün, o yüzden senin yerine yeni kız arkadaşımı götürüyorum." Bay Sturgis'in ağzından çıkan tek şey "Hımmmm" oldu ve Ben hemen araya girip, "Yok, sorun değil çünkü ailemle tanışmasını istiyorum," dedi.

"Peki. Tamam?" diye seslendi Bay Sturgis, kafası karışmış gibiydi.

"Ben senin kız arkadaşın falan değilim," dedim alçak sesle ama sadece kaçık gibi güldü. Ve sonra, çenesini yukarı kaldırıp sırtını dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde, üstünde *BENİ ISIR* yazan sandalyeyi kullanarak eğildi. Sıksa bacakları altında kıvrıldı.

"Pekâlâ," derken bir gözü bende bir gözü silmeye çalıştığı fıstıklı dondurmadaydı. "Hırsızlık mı?"

Cevap vermedim çünkü sorusu anlamsızdı. Başını biraz çevirdi, eğri şapkasındaki yazıyı okuyabiliyordum: BÜTÜN BUNLAR VE BİR DE BEYİNLER! Yazıyı görebildiğim için o kadar aptal bir heyecan duydum ki tekrar tekrar okudum. Sonunda bir yorum ya da bir cevap ya da onun gibi bir şey beklediğini fark ettim –ama tam olarak neye cevap beklediğini hatırlamıyordum– o yüzden, “Şey, ne demiştin?” diye sordum.

“Neden dayımın ofisinde?” dedi bana dönüp şapkasındaki yazıyı görmemi engelleyerek. “Baltalı bir katil ya da uyuşturucu tacirine benzemiyorsun, o yüzden hırsız olduğunu düşündüm.” İyice bana doğru eğilip fısıltıyla sordu. “Ne çaldın?”

“Hiçbir şey,” dedim sertçe. Normal koşullarda zekice ya da ukalaca bir cevap düşünürdüm ama başımdaki zonklama ve görüşümün yüzde sekseninin geri gelişi düşünmeme engel oluyordu.

“Sanırım benden bir şey saklıyorsun, güzelim,” dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Çünkü az önce bana güzelim diye seslenen biriyle etkili bir tartışma yapabilmem imkânsızdı. Bu kompliman bir çocuktan gelmiş olsa bile.

Yeri silmeyi bırakıp hırsızlık sorusuna bir cevap bekledi. Duruşumu dikleştirip konuştum, “Hırsız değilim. Alışverişi bile sevmem. Ben... bir okul şakasına karıştım.”

Gülümsemesi büyüdü ve cümlenin sonundaki ünlem işareti-ne benzer bir kahkaha attı. “Gizli derinlikleri olan bir kız arkadaşına bayılırım. Lütfen... devam et,” dedi.

“Kız arkadaşın falan değilim. Senin için fazla büyüğüm,” diye açıkladım.

“Evet ama kız arkadaşım *olacaksın*, teknik olarak aynı şey,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Teknik olarak, öyle falan değil. Teknik olarak sen, kaç yaşındasın, dokuz mu?”

“On,” dedi burnunu çekerek, sanki bir yıl çok fark edermiş gibi.

“Teknik olarak sen on yaşındasın, ben on yedi ve on yaşındakilerle on yedi yaşındakilerin çıkmasıyla ilgili yasalar var.”

Elini sallayıp beni savuşturarak, “Ee, okul şakası?” dedi.

Gözlerinde bir şey vardı –bir gerçeklik ya da bir samimiyet, belki de– ve yeni fark ediyordum, belki bende olmadığından. Bu nitelik, sadece bu nitelik ona şakayı anlatmama neden oldu.

Şöyle oldu: Birkaç ay önce, tüm öğretim üyeleri ve öğrenciler bir okul toplantısına katıldılar. Okul kurucumuz koca kafalı Elias Merchant’ın, erkekler tuvaletinden birkaç adım ötedeki iğrenç derecede büyük heykelinin yerini değiştirdim. Tam olarak pisuarların önüne koydum. Sonra da ayağımı Home Depot’ta satılan beyaz toza bulayıp heykelin daha önce durduğu yerden yeni yerine kadar yürüyüp ayak izi yaptım. Yani heykel tuvalete kadar yürümüş ve bir süre orada kalmaya karar vermiş izlenimi verdim. Öğrencilerden hiçbirinin sanat yeteneğini görmediğini biliyordum ama duyacaklarından emindim. Ve öyle olması çok daha iyiydi. Kafanda canlandırdıkların her zaman gerçeklerden daha iyidir. Ne olursa olsun, çok eğlenceliydi. Ta ki yakalanana dek, bu kadar.

Hepsini Ben’e anlatmayı bitirdiğimde yüzü gülümsemekten ikkiye ayrılacakmış gibiydi. Kahkahalara boğulup uzun uzun güldü.

“Bu müthiş!” dedi ayağa kalkmak için aynı sandalyeyi kullanırken. Kollarını koltuk değneklerine sıkıştırdıktan sonra yenden dengesini sağladı ve olduğu yerde dondu kaldı. Gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Dur bir dakika,” dedi. “Merchant’s’a mı gidiyorsun? Orası görme engelliler için değil mi?”

Son birkaç dakikadır kör olduğumu unutmuştum. Çok... *normal* hissediyordum. Aylardır hissetmediğim kadar normal. Ama yine de henüz göremediğim pek çok şey olduğunu biliyordum, Ben’in ötesinde, benim ötemde ve etrafımızdaki bulanık halkanın ötesinde.

Hâlâ kördüm. Büyük oranda.

Dikkat çeken bir sessizlikten sonra ağzımdan birkaç kelime döküldü. Anlamalı değillerdi ama yine de kelimeydiler. Ayrıca o anda, seçici olabilecek hâlde değildim. “Hımm. Evet. Merchant’s görme engelliler için.”

Kaşlarını çattı. "Peki neden oraya gidiyorsun?"

Ayağa kalkıp arkamdaki tozları silkeledim, oyalanıyordum. Çocuğa ne diyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Sonunda, ince bir yalan uydurabilecek beyin hücrelerine sahip olmadığım için ona gerçeği söyledim. "Çünkü ben körüm."

Bana inanmayarak sırttı. "Ha-ha."

"İnan bana. Ben körüm." Öyle olduğunu kanıtlamak için çantamdan değneğimi çıkarıp açtım. "Bu yeterli değilse git de dayı-na sor." Elimle odasını işaret ettim. "Git hadi."

Bedeninin geri kalan kısmını kıpırdatmadan başını Bay Sturgis'in ofisine çevirip bağırdı. "KEVIN DAYI! DIŞARIDAKİ KIVIRCIK SAÇLI KIZ? OKUL ŞAKASI YÜZÜNDEN BAŞI BELAYA GİREN? KÖR MÜ?"

Bay Sturgis boğuk ve rahatsız edici bir şekilde öksürdü ve sonra da onu doğruladı. Ben, yavaşça bana döndü. Ağırlığını kol-tuk değneklerine verdi ve yüzünde sadece efsunlu diyebileceğim bir ifade belirdi.

"Altı ay önce menenjit geçirdiğimden beri körüm," diye açıkladım. "Bugün burada kayıp düşene kadar, var ya? Hiçbir şey göremiyordum. Ama düşünce beynimde bir şeyler yerine oturmuş olmalı. Çünkü seni görebiliyorum ve birazcık da etrafını. Ama daha ötesi, sadece... şey, hiç." Ötesinin nasıl bomboş olabildiğine şaşırarak gözlerimi kısıp etrafını çevreleyen, gri ışığın uzaklaştığı belirsiz halkanın kenarlarına baktım.

"Hasiktir," diye fısıldadı Ben. "Bu bir mucize."

Onunla tartışmak için ağızımı açtım ama hemen geri kapattım. Nasıl olup da onu görebildiğimi bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum, gerçekten. Birilerine söylemeli miydim bilmiyordum – Bay Sturgis'e, aileme, öğretmenlerime, bir doktora.

Ürktüm.

Tırnağımı yemeye başladım. Bana inanırlar mıydı? Muhtemelen hayır. Yetişkinler, ailem ya da başka herhangi biri tarafından genellikle uygun görülmemiş olan inandırıcı yalan pratiklerim yüzünden, son zamanlarda söylediklerime pek itibar etmiyorlardı.

Kahretsin, ben de kendime inandığımdan emin değildim. Bu olayda kulağa mantıklı gelmeyen bir şey vardı. Görememenin yarattığı çaresizlikle kafayı mı yedim diye merak ettim. Sinirlerim bozulmuştu da beynim böyle bir şey mi yaratıyordu?

Gözlerimi kısarak Ben'e, dişlek gülüşüne, yumuşak sarı saçlarına ve koltuk değneklerine bakıp yutkundum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse –ki bunca zaman aksini yapmak için mücadele vermişim– cevabım yankılanan bir evet olurdu. Galiba aklımı kaçırmışım.

Sessiz kaldım.

Hayatımın geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmeye ve birkaç Egbert'in beynimi kesip parçalara ayırmasına müsaade etmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden ne olup bittiğini tam olarak çözene dek başka hiçbir canlıya Benjamin Milton'ı görebildiğimi söylemeyecektim.

"Önce biraz ağır ol, küfretmek için çok küçüksün," dedim Ben'e. "Ve ayrıca bu bir mucize değil. Düşünce kafamı çarptım. Çok sertti. Beynim çatırdadı sanki ve işte... şimdi seni görebiliyorum."

Beni dinlemiyordu. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek, "Vay be, hasiktir, vay be!" diye söyleniyordu. Sonunda durup gökyüzüne bakarak, "TANRIM BU BİR MUCİZE!" diye haykırdı.

Uzun adımlarla yanına yürüyüp hemen ağzını kapattım. Kulağına eğilip alçak sesle, "Ben neler olup bittiğini çözene kadar kimseye söylememen gerekiyor. Sır olarak saklayacağına söz verebilir misin?" dedim.

Başını yavaşça salladı, gözleri kocamandı. Elimi ağzından çektim. Mırıldanarak, "Tamam, Thera," dedi.

Thera? "Aslında ismim Maggie. Maggie Sanders."

"Ama ben sana Thera diyeceğim," diye fısıldadı neredeyse hiç hareket etmeyen dudaklarının arasından. Bana bakarken gözleri hâlâ bowling topları kadar iriydi.

Başparmağım ve işaretparmağımınla burnumu çimdikledim. Bu konuşma için yeteri kadar hazırlıklı değildim. "Gerçek adımla tercih ederim."

“Şöyle ki,” dedi fısıldamaya devam ederek, “*Twenty-one Stones*’daki Thera’ya benziyorsun. Parmaklarından şimşekler çıkarıp sihirli silahlarıyla ejderlerle savaşıyor.”

Avucumun kuyusuyla alnımı ovuşturdu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“*Twenty-one Stones*? Var olan en iyi bilgisayar oyunu?”

Ah. Sonunda bir video oyunu kahramanının adını almıştım. Ne kompliman ama.

Hız treni tarihinin en iyi hız treniymişim gibi bana bakarken kollarımı birbirine dolayıp öylece dikildim. Sonunda konuştu, “Lütfen, lütfen, lütfen akşam yemeği için evime gelir misin? Aileme şu mucize işinden bahsetmem. Söz.” Ani bir hareketle başını kapıya doğru çevirdi. “Seni götürebiliriz bile. Annem dışarıda.” Koltuk değneklerini bir araya getirip bileklerini bükerek parmaklarını *Yalvarırım* pozisyonuna getirdi. “Lütfen, Thera?”

Aslında işin ucunda çocuk bakıcı ücreti olmadığı takdirde kesinlikle on yaşında bir çocukla takılmazdım. Ancak çok para alırsam olabilirdi. Ama Ben Milton’ın beynimin uydurduğu bir şey olup olmadığını, aylar süren körlükten sonra –yavaş salınımlı bir Tylenol jel kapsül gibi– sert koruyucu kaplamanın çözünüp de *deliliğin devreye* girip girmediğini anlamak için her şeyi göze alabilirdim.

Ya da gerçekten görmeye başlayıp başlamadığımı anlamak için.

“Tamam, gelirim,” dedim. “Ama bana Thera demeyi kes.”

Binadan çıkmadan önce büyükbabamı aradım. Tabii ki karşıma telesekreter çıktı. Telefonla arası pek iyi değildi. Telesekreterdeki sesi her seferinde beni güldürüyordu: Önce uzun bir sessizlik oluyordu ve etrafa çarpıp telefona nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. En sonunda, “Heh,” diyordu ve bip sesi geliyordu.

Heh büyükbabamın kelimesiydi. Hangi anlamı isterse onu yüklediği çok amaçlı bir sözcüktü. Bazen bir soru, bazen önerme, bazen imla sözcüğü, kimi zaman da bir cevap olurdu. Büyükbaba-

bamı gerçekten anlayabilenlerimiz konuşurken kullandığı *heh'*in ne anlama geldiğini çözebilirdik.

“Büyükbaba,” dedim telefona. “Beni alman gerekiyordu, yaklaşık bir saat önce? Her neyse, akşam yemeğini şeyde...” Birdenbire durdum, Ben’i nasıl tanıtacağımı bilemedim. Ben dudaklarını sessizce kıpırdatarak, *yeni erkek arkadaşımın evinde*, diyordu.

“...bir arkadaşımın evinde yiyeceğim,” dedim Ben’e doğru gözlerimi devirerek. “Dönüşte beni almanız gerekirse ararım. Peki. Şey. Tamam? Bay bay.”

Kapattıktan sonra şaşırarak telefonuma baktım. Görme yetimi kaybetmemden kısa bir süre sonra ailem almıştı. Bir şefkat göstergesi. Bir telefonda daha çok her tuşa dokunduğumda bana bağırarak bilgisayarlaştırılmış bir sestir. Bu yüzden başlangıçta ondan nefret ettim ve onu kullanmamı sağlamak bir kediyi vaftiz etmeye çalışmak gibiydi. Ama sonunda kullanmaya başladım. Yani sayılır.

Telefonu cebime tıkmadan önce son bir vurucu bakış daha attım ve Ben’e döndüm. Birkaç adım ötemdeydi, hâlâ aptal aptal sırtıyordu. Sanki daha önce hiç benim olmamış bir şeyi almışım gibi tuhaf hissederek, “Hadi, ufaklık. Gidelim. Sakın unutma: Kimseye söylemek yok,” dedim.

Bir elini koltuk değneğinden çıkarıp görünmez bir anahtarı çevirip ağzını kilitliyor gibi yaptı ve sonra da birlikte kapıdan çıkmadan önce anahtarı omzunun üzerinden fırlatıp attı.